

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/76/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211236459
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7211236459.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu J. Y. G., G..M..B., H., Ú. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému V. N., Y.Š., S. X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa R., C., D. XX, IČO: XX XXX, o zaplatenie 44,46 € s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 17C/142/2012-44 z 11.12.2012 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka.

Žalobcovi a žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, vrátil žalobcovi súdny poplatok 9,87 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava a rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti uzneseniu, a to len proti výroku, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania.

Súd, citujúc znenie § 146 ods.2 a § 150 ods.1 O. s. p., uzavrel, že žalobca svojim konaním zaviniť zastavenie konania, nakoľko vzal svoju žalobu späť a nepreukázal, že tak spravil pre správanie žalovaného, ani to, že samotná žaloba bola podaná dôvodne, preto nemá nárok na náhradu trov konania. Žalovanému rovnako nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli a nepriznal vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v konaní zastúpený advokátom náhradu trov konania a to práve podľa cit. ust. § 150 ods.1 O. s. p. Konštatoval, že právo dať sa zastúpiť v konaní pred súdom advokátom patrí medzi základné práva garantované Ústavou SR, preto nikomu nemožno brániť v tom, aby bol v konaní zastúpený kvalifikovaným advokátom, že účastník konania, ktorý advokátovi udelí plnú moc na zastupovanie v konaní pred súdom si musí byť vedomý rizika, že mu v konaní právo na náhradu trov konania nemusí vzniknúť alebo mu náhrada trov konania nebude priznaná z rôznych zák. prípustných dôvodov, teda právo dať sa zastúpiť advokátom a právo na náhradu trov konania nie sú nerozlučne späté, že pri priznaní či nepriznaní náhrady trov konania je potrebné prihliadať nielen na procesnú úspešnosť v spore, ale aj na účelnosť vynaložených trov a práve skutočnosť, že v danom prípade považoval trovy vedľajšieho účastníka za neúčelné, nadbytočné a nehospodárne viedla ho k rozhodnutiu nepriznať mu náhradu trov konania, spočívajúcich v náhrade trov právneho zast. Zdôraznil, že voči inštitútu vedľajšieho účastníka ako takému v jednotlivom prípade, či už „sa jedná“ o jeho účasť v konaní alebo zastúpenie advokátom a uplatnenie náhrady trov konania nemožno mať zásadnej výhrady, tento prípad však je potrebné vnímať v kontexte ďalších stoviek konaní, do ktorých vedľajší účastník vstúpil za situácie, keď pre všetky tieto prípady (súdne konania) je príznačné, že do nich vstúpil v krátkom časovom úseku hromadne a to bez akejkoľvek nadväznosti na osobu žalovaného ako spotrebiteľa, kde na strane žalobcu vystupuje obmedzený okruh subjektov (žalobca, Orange Slovensko, a.s.), že na mieste je poukázať i na spôsob jeho vstupu do týchto konaní uskutočnený

neadresne, oznámením o vstupe do konania so žiadosťou o doručenie žaloby a jej príloh bez akejkoľvek znalosti predmetu konania, len predpokladajúc podľa žalobcu, že „sa jedná“ o spotrebiteľský spor, neraz aj do už právoplatne skončených sporov, že neznalosť predmetu konania neumožňuje chápať jeho záujem na výsledku sporu, ak nemá základnú vedomosť o tom, aké právo a „právo koho“ má ako subjekt na to zriadený chrániť, navyše obrana žalovaných v jednotlivých konaniach spočíva v paušálnej námietke premlčania nároku žalobcu bez akejkoľvek nadväznosti na postoj žalovaného k plneniu príp. premlčaného dlhu predstavujúceho naturálny obligačný záväzok a takisto neadresne, bez akejkoľvek špecifikácie konkrétneho prípadu, poukazuje na spotrebiteľský charakter veci s potrebou skúmania existencie neprijateľnej podmienky, že vo všetkých prípadoch paušálne vyjadruje súhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania a pre prípad jeho nariadenia vopred ospravedlňuje svoju príp. neúčast', okrem toho je v každom konaní zastúpený advokátom, bez zreteľa na právnu či skutkovú náročnosť sporu a v každom konaní si uplatňuje náhradu trov právneho zast. Navyše podotkol, že vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa, čo zakladá predpoklad aktívnej pomoci a činnosti samotného takého združenia a nie len činnosť, ktorá spočíva v tom, že združenie sa dá zastúpiť advokátom, že Združenia na ochranu spotrebiteľa navyše podľa § 25 ods.6 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, majú možnosť využívať aj určenú podporu Ministerstva spravodlivosti SR, preto ak sa združenie z vlastnej iniciatívy rozhodne uprednostniť na zastupovanie advokáta, mal za to, že v takomto prípade musí znášať jeho trovy z vlastných prostriedkov, že zastupovanie advokátom by bolo odôvodnené len v mimoriadne náročných právnych veciach, čo samozrejme nie je prípad vznesenia námietky premlčania a, že v tomto prípade konanie vedľajšieho účastníka vzbudzuje dojem účelovosti takého konania, ktoré spočíva len vo vstupe do konania spolu so splnomocneným advokátom za účelom dosiahnutia odmeny.

Vedľajší účastník v odvolaní konštatoval, že súd právne svoje rozhodnutie odôvodnil § 146 ods.2 O. s. p., ale náhradu trov konania mu nepriznal s poukazom na ich neúčelnosť podľa § 150 ods.1 O. s. p., že s argumentáciou súdu, že ide z dôvodov, na ktoré súd poukazuje, o trovy neúčelné, sa už judikatúra krajských súdov vypořádala a za všetky poukázal, napr. na uznesenie Krajského súdu (ďalej len KS) Banská Bystrica 13Co/193/2012 z 30.7.2012, z ktorého citoval. Uviedol, že - podľa jeho názoru - by malo byť všeobecným celospoločenským cieľom a aj „záujmom“, ku ktorému by mali prispieť aj súdy, aby sa predmetná spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení a aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát a aby týmto spôsobom sa čo najskôr táto agenda zredukovala na minimum, aby dodávateľa prestali skúšať a prestali podávať žaloby odsúdené dopredu na neúspech, ak však neriskujú ani len náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej a zahlcovať súdy tisíckami žalôb, ktoré by inak podané nikdy neboli, že ďalší vývoj, tak ako sa vyvíja aj spotrebiteľské právo, závisí od toho, či bude môcť svoju činnosť efektívne s pomocou advokátov rozširovať, a to len za predpokladu, že mu v úspešných konaniach budú priznávané náhrady trov konania a vyhrá rezignovaný a zbadačený spotrebiteľ alebo mu náhrady trov konania priznávané nebudú, svoju hromadnú a najefektívnejšiu pomoc spotrebiteľom bude musieť ukončiť a dodávateľa a vymáhačské organizácie vyhrajú, a nič im nebude brániť naďalej v uplatňovaní premlčaných pohľadávok, pozostávajúcich nielen z istiny, ale aj nemorálnych úrokov z úverov, neplatných sankčných mechanizmov a to dokonca aj pri odstúpeniach od zmluvy, keď je nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako tomu bolo pred jeho vstupmi do konaní a ako je tomu aj v súčasnosti na súdoch, do konaní na ktorých doposiaľ nemohol z finančných a kapacitných dôvodov vstúpiť, že jeho cieľom je, aby aj advokáti zistili, že ak sa budú v spolupráci so združeniami venovať hromadne spotrebiteľskému právu, tak neskrachujú z dôvodu, že súdy nepriznávajú združeniu náhradu trov konania ani v úspešných konaniach a len tak sa bude možné celoplošne s nečestnosťami a nemorálnosťami v spotrebiteľskom práve vypořadať, že jemu ide o vyčistenie spotrebiteľských právnych vzťahov od nečestnosti a nemorálnosti a súdy by mu v tom nemali brániť, ale by ho v tom mali podporiť, že cieľom štátu a jeho orgánov, by malo byť, vniesť do spotrebiteľských právnych vzťahov čestnosť a morálnosť, že vzhľadom na státisíce konaní, ktoré vyvolávajú ekonomicky, materiálne a personálne vybavení dodávateľa a vymáhačské spoločnosti, nemajú neziskové združenia šancu držať so žalobcami krok, čo dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam maximálne vyhovuje, lebo majú na súdoch voľné pole pôsobnosti, spotrebiteľ sa sám brániť nevie a súd mu ochranu neposkytne, archívy súdov sú plné dôkazov, že v tom momente, ako sa nájde efektívny spôsob pre činnosť združení, s pomocou advokátskych kancelárií, vynoria sa ihneď úvahy o nehospodárnosti, nadbytočnosti a účelovosti zast., s poukazom na množstvo vecí a náhradu trov právneho zast., ale veď o to ide, aby sa nečestným dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam neoplatilo skupovať premlčané pohľadávky, ktoré v sebe obsahujú nemorálne úroky, neprijateľné a teda absolútne neplatné zmluvné podmienky a znásobené sankčné

mechanizmy, spoliehajúc sa na to, že neinformovaní a rezignovaní spotrebiteľia sa brániť nebudú a súd spotrebiteľom ochranu ex offio neposkytne a, že pri takomto rozhodovaní o náhrade trov konania sa dodávateľom a vymáhačským spoločnosťami stále oplatí zahlcovať súdy na Slovensku tisícami ďalších žalôb, nič neriskujú. Citujúc znenie čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 a čl.47 Charty základných práv EÚ, tvrdil, že konštatovania súdu, o neúčelnosti ním vynaložených „nákladoch“ na zast., objektívne prispievajú k ochrane hospodárskych záujmov vymáhačských a dodávateľských organizácií, ktorých hospodárska politika je založená na používaní neprijateľných zmluvných podmienok, nekalých obchodných praktík a v masovom uplatňovaní premlčaných pohľadávok. Pýtal sa, prečo sa súd nepozastavuje nad tým, že žalobca, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok, ako predmetom svojej činnosti a prečo sa táto inkasná spoločnosť, patriaca k najväčším v EÚ, ktorá podľa svojej internetovej stránky zamestnáva len na Slovensku 250 zamestnancov, dáva zastupovať silnou špecializovanou advokátskou kanceláriou, proti slabým spotrebiteľom, prečo súdu u žalobcu nevaďí, že tak robí, napriek tomu, že vykonáva svoj predmet činnosti, ale uňho to prekáža. Poukázal tiež na to, že súdy bez akýchkoľvek pochybností žalobcovi náhradu trov konania priznávajú, a to aj za úkon, ktorý už mnoho rokov nemá v advokátskej tarife oporu a ktorý ani nie je uskutočňovaný v rámci súdneho konania, a ktorý si uplatňuje vo väčšine žalôb, a to „pisomné podanie protistrane - pokus o zmier“, ako to robí už v žalobe aj v tomto konaní. Navrhol zistiť, napr. za posledné 2 roky, v koľkých konaniach zbral žalobca žalobu späť alebo bol neúspešný, v konaniach, do ktorých nevstúpil a v koľkých, do ktorých vstúpil a, že toto zistenie by malo byť dostatočným argumentom na preukázanie účelnosti, hospodárnosti a nenadbytočnosti jeho vstupovania do konaní, prostredníctvom advokáta. Podotkol, že samozrejme, z hľadiska záujmov žalobcu ide uňho o účelové, nadbytočné a nehospodárne zast., že faktom je, že súdy dlhodobo vybavovali spotrebiteľskú agendu vydávaním platobných rozkazov (ďalej len PR), a to v drvivej väčšine v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p., príp. rozsudkami pre zmeškanie, v rozpore s § 153b ods.5 písm. d) O. s. p. a mnohé súdy tak robia naďalej, preto je možné, že niektoré súdy môžu chápať jeho aktivity, len ako príčinu nárastu práce, že takýto prístup k spotrebiteľskej agende, by však už v súčasnosti nemal mať v spoločnosti miesto, že úloha súdov je pri zjednaní nápravy v spotrebiteľskom právnom prostredí jedinečná a nezastupiteľná a ide o to, ako sa jej súdy zhostia, že príčinou sú žaloby, ktoré nemali byť vôbec podané, že postup súdov, aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania určí, či podávanie takýchto žalôb bude bez rizika hospodárskej straty dodávateľov a vymáhačských spoločností pokračovať alebo sa veľmi rýchlo zastaví, že súdy majú nezastupiteľnú úlohu v spotrebiteľskej agende pri zvyšovaní životnej úrovne spotrebiteľov, ktorými sú vlastne všetci občania a takto majú možnosť prispievať k prosperite celej spoločnosti, že on chce byť v tomto procese nápomocný, pokiaľ mu v tom súdy SR nebudú brániť, že desaťtisíce občanov, sú v dôsledku splácania úžerníckych úverov alebo úverov zaťažených neprijateľným sankčným mechanizmom, a to často z premlčaných nárokov, od trhu odstavené a okrem základných potravín a vecí na prežitie, si nie sú schopní kúpiť žiaden spotrebný tovar, čo brzdí výrobu a celkový rozvoj spoločnosti. Za podstatné považoval zdôrazniť, že žalobca neuplatňuje premlčané nároky náhodne, ale masovo, hromadne a účelovo a pýtal sa, prečo tak robí po uplynutí niekoľkých rokov po splatnosti, že po uplynutí niekoľkých rokov, veľká časť spotrebiteľov, zo sociálne slabých vrstiev, už nedisponuje ani zmluvami, ani dokladmi o zaplatení, čo sťažuje obranu proti žalobám, s čím žalobcovia počítajú a, že snaha žalobcu kapitalizovať sankcie proti spotrebiteľovi za čo najdlhšie obdobie, je zjavná. Chcel ešte ozrejmiť, že nakoľko je neziskovou organizáciou, vlastné prostriedky nemá, že za posledné 2 roky obdržal dotáciu 4 000 €, z ktorých mu bolo vyplatených len 1 000 €, čo však nepostačuje ani na známky, ale nie to chcel zdôrazniť, chcel zdôrazniť, že v sporoch, v ktorých je žalobca neúspešný, by sa jeho neúspešné spory nemali dotovať z prostriedkov štátu, resp. z prostriedkov jemu pridelených a teda z prostriedkov daňových poplatníkov a položil otázku, čím by si mal žalobca takúto ochranu zaslúžiť, že je nesporné, že vzhľadom na rozsah agendy a jej právnu variabilitu, sa bez zast. nezaobíde, že - ako uviedol - nie je v jeho možnostiach fyzicky zvládnuť všetky spotrebiteľské veci na súdoch v SR, preto vstupuje do konaní len na niektorých súdoch (Východné Slovensko a len okresné súdy v sídlach krajských súdov, čo sa týka ďalších krajov SR), na väčšine súdov teda nevystupuje a čo sa týka dodávateľských subjektov, vstupuje z desiatok dodávateľských subjektov len do konaní začatých vybranými 6 žalobcami, ktorí skupujú pohľadávky od ostatných dodávateľov (kamenných bánk, nebankových subjektov, telefónnych operátorov, atď.), stačí teda porovnať, ako postupujú súdy, na ktorých vystupuje, ako súdy, na ktorých nevystupuje a o potrebe a účelnosti jeho postupu nemôžu byť žiadne pochybnosti, že aj táto agenda len na niektorých súdoch a vo vzťahu len k niektorým dodávateľom však predstavuje také množstvo, že jej spracovanie vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali a na technické zabezpečenie a pracovné prostriedky a pomôcky, slúžiace na jej spracovanie a to sa týka aj adekvátnych kancelárskych priestorov, že počas 2 rokov sa mu zatiaľ podarilo nájsť len 2 takéto

advokátske kancelárie, že 2 advokáti, ktorí s nim spolupracujú zakúpili potrebné technické pracovné prostriedky a prijali ďalších pracovníkov, že predpokladá, že súdu je z jeho činnosti zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci ukáže, v konkrétnej jednotlivéj veci, ako rutinná a jednoduchá, treba však vidieť, koľko práce je zhmotnené v množstve týchto „jednoduchých“ vecí a najmä, aký je jej celkový efekt pre spotrebiteľov. Ďalej, citujúc znenie čl.47 ods.2 Ústavy SR, tvrdil, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc vyplýva z tohto čl. Ústavy SR a ESLP toto právo opakovane vo svojich rozhodnutiach zaraďuje medzi základné práva, že jeho vstupom, zastúpeného advokátom do konania, sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť, že prax potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijme akékoľvek rozhodnutie, sám sa brániť nevie a na advokáta nemá, že proti PR alebo rozsudku podá opravný prostriedok len úplne výnimočne, nevie čo je premlčanie a námietku premlčania nevznesie, že žalobca ťaží z pasivity a rezignácie spotrebiteľa a práve táto nečinnosť spotrebiteľa žalobcovi vyhovuje, že je nerozhodné akú mal vedomosť o predmete sporu pred vstupom do konania, ale z povahy vecí vyplýva, že jeho vedomosť postačovala na to, aby sa stal vedľajším účastníkom, čo sa stalo, nakoľko s ním súd v tomto postavení koná, že sa mu zdá normálne a logické, že pred vstupom do konania nemohol mať o predmete sporu iné informácie, ako tie, ktoré získal žiadosťou predsedovi súdu, v zmysle platných predpisov, že nie je mu jasné, na základe akých ust. zák. by sa mal mať možnosť oboznámiť so žalobou a prílohami skôr, ako sa stal vedľajším účastníkom, že nakoľko udalosti sa vyvíjajú v príčinnej súvislosti od minulosti cez prítomnosť do budúcnosti, musel sa stať najprv vedľajším účastníkom a až s týmto jeho procesným postavením je spojené právo na doručenie žaloby s prílohami, že ak - podľa súdu - neznalosť predmetu konania neumožňuje chápať záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, ak nemá základnú vedomosť o tom, aké právo a právo koho má ako subjekt na to zriadený chrániť, mu neumožňuje chápať význam tejto absurdnej argumentácie, a to hlavne s poukazom na predchádzajúci odsek, kde vysvetľuje, že nemá možnosť oboznámiť sa s predmetom sporu pred svojim vstupom do konania a položil otázku koho a prečo má tento názor súdu chrániť, že takmer v každom konaní, ktoré začal žalobca a on do neho vstúpil, by mohlo prichádzať do úvahy riešenie neprijateľných zmluvných podmienok, ale je toho názoru, že pri množstve premlčaných vecí, ktorými žalobca zahľucuje súdy, by to bolo nehospodárne a pre súdy ešte ťažšie zvládnuteľné, preto by nemalo súdu prekážať, keď v obdobných sporoch vznáša námietku premlčania, že ak sa súd odvoláva na neúčelnosť a nehospodárnosť priznania mu trov konania, je pre neho nanajvýš zarážajúce, že napriek tomu mu súd vyčíta, že paušálne súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania a, že koná tak v rámci zachovania hospodárnosti konania. K výtku súdu, v ktorej zastáva názor, že ak sa rozhodne využívať zástupcu v konaniach pomocou advokáta, musí jeho trovy uhrádzať z vlastných prostriedkov, uviedol, že takéto úvahy sú na mieste, ale vo vzťahu k žalobcovi a nie vo vzťahu k nemu, že u žalobcu si treba položiť otázku, čo je jeho ekonomickým dôvodom na kúpu tisícok pohľadávok pre ich ďalšie vymáhanie v civilnom konaní a čo ho vedie k tomu, že uplatňuje pohľadávky po ich premlčaní a prečo sa dáva zastupovať advokátom v typovo jednoduchých právnych sporoch, že ak sa zaoberá podľa predmetu svojej činnosti vymáhaním pohľadávok, je to jeho bežný predmet činnosti a bežná agenda, a preto možno právom očakávať, že na vybavovanie svojej bežnej agendy je materiálne a personálne vybavený, preto - podľa jeho názoru - je to práve žalobca, ktorý síce ma právo na zast. advokátom, ale vzhľadom na uvedené, by mu súdy náhradu trov konania priznávať vôbec nemali, že kým do súdnych konaní nevstúpil, súdy SR celoplošne, v drvivej väčšine prípadov priznávali žalobcovi všetky ním uplatnené nároky PR a neexistujú žiadne rozumné dôvody pochybovať, že také isté PR by mu vydali aj vtedy, keby nebol zast. advokátom a to dokazuje, že žalobca je ten, kto umelo navyšuje trovy konania, že jeho pozícia je diametrálne odlišná od pozície žalobcu, že - ako uvádza -, ak by do konaní nevstúpil, žalobca by mal právoplatne PR, v ktorých by mu boli priznané premlčané nároky uplatnené pred dovŕšením 4 ročnej premlčacej lehoty podľa OBZ alebo v predĺženej 10 ročnej premlčacej lehote, v rozpore so spotrebiteľským právom, pričom z veľkej časti by išlo o nároky priznané z úverov, v ktorých boli priznané úroky a poplatky, aj keď v skutočnosti by išlo o úvery bezúročné a bez poplatkov, pre absenciu RPMN alebo priemernej RPMN alebo ročnej úrokovej sadzby, že práve jeho vstup do konania spôsobuje, čiastočne, prietž týmto nekalým praktikám žalobcu, že je evidentne, že jeho cieľom nie je výroba trov konania, ale efekt pre spotrebiteľa a trovy konania sú len logickým dôsledkom tohto efektu, že on žaloby nepodáva, on chráni spotrebiteľov pred žalobami, „podávaným“ žalobcom, že stačí ak prestane predmetné neúspešné žaloby podávať, a nebude mať problém s trovami a, že príčina je v žalobcovi, nie v ňom. Upozornil na to, že početná judikatúra KS sa s argumentáciou, ktorou mu súdy náhradu trov konania nepriznávajú, už vysporiadala a k tomu poukázal zo stoviek rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov KS, príkladmo aspoň na 1 z toho ktorého senátu, a to na: 10 rozhodnutí KS Košice,

19 rozhodnutí KS Prešov, 6 rozhodnutí KS Banská Bystrica, 3 rozhodnutia KS Nitra, 1 rozhodnutie KS Žilina a 2 rozhodnutia KS Trenčín (uviedol ich sp. zn. a deň ich vydania) a z niektorých osobitne vybral, konkrétne z uznesenia KS Košice 9Co/59/2012 z 30.4.2012 a 9Co/106/2012 z 31.7.2012, KS Nitra 9Co/228/2012 z 31.8.2012, 9Co/172/2012 z 23.8.2012 a 25Co/179/2012 z 31.7.2012, KS Banská Bystrica 16Co/186/2012 z 28.6.2012, 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a 13Co/200/2012 z 8.8.2012, KS Trenčín 17Co/220/2012 z 18.7.2012 a KS Prešov 1Co/8/2012 z 31.5.2012 (reprodukoval časť ich odôvodnenia a poznamenal, že na požiadanie ktorékolvek z rozhodnutí, na ktoré v tomto odvolaní poukazuje súdu zašle, že žalobca ich, ako účastníkov konaní, má všetky k dispozícii, že navyiac, v iných veciach mu senát 17C voči žalobcovi náhradu trov konania priznal, ako napr. uznesením 17C/1/2012 z 5.4.2012, potvrdeným uznesením KS Košice 1Co/170/2012 zo 16.10.2012 a, že ak KS Košice judikoval, že má právo na náhradu trov konania, o to viac by nemalo obstať rozhodnutie súdu v súdnej veci, že na náhradu trov konania nemá právo. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k nemu zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania, pozostávajúcich z trov právneho zast. podľa vyhl.č.655/04 Z. z., ktoré podrobne vyčísliť.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupuje spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave v svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch mu nepriznal náhradu trov právneho zast., že ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, že inak by nebol dôvod na jeho pripustenie, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti, že z uvedeného je zrejmé, že zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné, že obdobný právny názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí 17Co/164/2012, že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Zastával názor, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p., spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods.2 O. s. p. súdom ustanovený opatrovník a vzhľadom na to, že ustanovený opatrovník disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania a patria mu všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv a povinností neprítomného účastníka - žalovaného, zastával názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy a, že v zmysle uvedeného nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania a, že rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovoľil si poukázať na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka, zast. advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. a, že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012. Uviedol tiež, že vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zást. generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania a, že z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka

nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p., že vedľajší účastník v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania a, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS 78/03, ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania poukazuje na § 137 O. s. p., uviedol, že on však zastáva názor, že vstúpil do konania na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje, že KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012 vyjadril právny názor, že v tomto konaní však nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaného, pričom možno predpokladať, že o vstupe do konania vedľajšieho účastníka ani žalovaný nemá žiadnu vedomosť, že obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove aj v rozhodnutí 13Co/35/2012, z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. ho potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní, ktoré vyčíslil. V prílohe odvolania pripojil fotokópie 4 rozhodnutí KS v Banskej Bystrici, 1 rozhodnutia KS v Bratislave, 1 rozhodnutia KS v Košiciach, 2 rozhodnutí KS v Prešove a 2 rozhodnutí KS v Žiline.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné

právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.